

I ara què farem? De Daniel J. Meyer

I ara què farem?

V4 (17-12-23)

Daniel J. Meyer

I ara què farem? De Daniel J. Meyer

Vicky: *70-75 anys. És una professional independent, i molt ben considerada, que ha treballat tota la seva vida.*

Lluís: *70-75 anys. També professional, però jubilat fa poc.*

**Tots dos són molt alegres, cínics, independents i de ment oberta.*

Cambrer: 40 anys

I ara què farem? De Daniel J. Meyer

ACTE 1 ESCENA 0

**Aquesta escena, pot transcórrer durant l'entrada del públic.*

En Lluís està assegut al sofà del saló de casa. Llegeix, tranquil·lament, amb tot el temps del món. Inspira... i treu tot l'aire de cop. Està satisfet, content, relaxat.

De cop, mira l'hora. Encara és aviat. Espira suaument i segueix llegint... però ja no es concentra.

*Es posa dret, obre un calaix, treu un capseta, obre una bosseta que hi dins, i treu un vaporitzador. S'apropa a la finestra i fuma unes calades d'un porro.
Posa música tranquil·la: un jazz suau i agradable. Fa uns passos de ball o... més aviat, es mou lleugerament.*

Torna al sofà, intenta llegir i continuar amb l'ambient relaxat que procura transmetre, però només pot fingir un instant; està realment ansiós.

Agafa el mòbil i truca a algú...

Lluís.- Què? Com va? Ja només et queden unes horetes, eh! [...] Sí. [...] No. [...] Sí. [...] No. [...] Com? [...] I a quina hora arribes? [...] No, no, no, no, no! [...] Sí, sí, sí, tot bé. Però... no, encara no [...] Un moment! [...] Encara no! [...] Adeu, adeu.

Penja el telèfon.

Lluís.- Merda!

El Lluís comença a córrer com a «pollo sin cabeza». Va cap a la cuina, se senten sorolls. Al cap d'uns segons surt amb una ampolla de vi, sense etiqueta, amb un llaç al coll. És una ampolla "especial". La mira amb estima, amb desig, amb alegria. Sospira. S'adona que està perdent el temps i comença a córrer una altra vegada; agafa dues copes, aireja el fum del porro, llença perfum o el que tingui a mà per tot el saló, arregla els coixins del sofà, etc. Torna cap a la cuina a endreçar-ho tot. Torna a sortir amb uns formatges. Torna a entrar a la cuina pel que sigui. Torna sortir. Torna a entrar i.../

I ara què farem? De Daniel J. Meyer

ESCENA 1

Soroll de claus a la porta. En Lluís entra en pànic, però... dissimula, s'asseu al sofà i creua les cames. Respira fort. Estira les cames.

Entra la Vicky per la porta de casa amb una bossa d'ordinador i amb una altra bossa que porta cada dia a la feina. En Lluís la mira i... és a punt de plorar. La Vicky el mira i... somriu. Tots dos es queden quiets, expectants.

En Lluís s'aixeca d'un salt. Prem play al reproductor. Comença a sonar una cançó discotequera i una mica cutre dels anys 90, com pot ser El Tiburón o qualsevol altra.

En Lluís la canta i balla. La Vicky riu i es queda a la porta mirant, sorpresa alhora que encantada. Deixa les coses en una butaca o en un penjador de l'entrada i comença a animar-lo, aplaudint el seu show.

Ell, mentre canta, s'acosta a ella ballant de forma sexy, molt juvenil. La convida a ballar amb ell. La Vicky es resisteix una mica, però quan arriba la tornada, no s'hi pot estar i comença a fer la coreografia amb ell. Clarament és un hàbit que tenen i no és la primera vegada que ho fan. Ballen junts. Fan el ximple i riuen molt.

Lluís/Vicky (Cantant).-

No pares, sigue, sigue, no pares, sigue, sigue
No pares, sigue, sigue, no pares, sigue, sigue

La Vicky, esgotada, es deixa caure al sofà.

Vicky.- Doncs... ja he parat. No puc més!

Lluís.- Va! Una miqueta més.

Vicky.- Nooo!

Lluís (Cantant).- No pares, sigue, sigue, no pares, sigue, sigue

Vicky.- No, no! Ja està. Últim dia de feina de la meua vida després de 50 anys sense parar. I ara, sí que paro.

Lluís.- Ah! En això sí. (Cantant) ¡Sí, para! ¡No sigas, no sigas! ¡Sí, para! ¡No sigas, no sigas!

La Vicky li fa senyals perquè s'assegui al sofà amb ella. En Lluís para la música i seu al seu costat. Es somriuen.

Lluís.- És la nostra cançó! L'hem de ballar sencera!

Vicky.- Avui no.

I ara què farem? De Daniel J. Meyer

Lluís.- Vam dir que la ballaríem sencera, sempre.

Vicky.- Avui és diferent, Lluís. Nova etapa!

Lluís.- Què et passa? Tristesa? Por? Nervis.

La Vicky no diu res.

Lluís.- En què penses?

Vicky.- En res.

Lluís.- És exactament això el que t'espera... no fer res!

Vicky.- No fas res?

Lluís.- Sí... però no. Faig el que vull, quan vull, perquè vull, com vull.../

Vicky.- Aleshores... fas molt.

Lluís.- Depèn del dia.

Vicky.- Ah...

Lluís.- Què? Dignes-ho!

Vicky.- Res, res.

Silenci. S'abracen. El Lluís respira profundament.

Vicky (amb certa ironia però amb sinceritat alhora).- Què et passa? Tristesa? Por? Nervis?

El Lluís no diu res.

Vicky.- En què penses?

Lluís.- En tot. Tot plegat.../

Vicky (A la vegada).- És exactament això en el que pensava abans, quan.../

Lluís (A la vegada).- Penso en el futur. En el passat i l'ara.../

Vicky.- Millor no pensar tant. *(Mirant la taula i canviant de tema)* Veig que has tret EL vi!

Lluís.- I formatges!

Vicky.- Epa!

I ara què farem? De Daniel J. Meyer

Lluís.- Hem de celebrar-ho, no?

Vicky.- Sí, és clar.

Lluís.- I doncs?

Pausa.

Vicky.- És fort. Avui, quan sortia de la feina i donava el *portazo* final a tota una vida de feina, venia pensant.... “avui, sí. Avui li diré a en Lluís d’obrir EL vi”. I ara... Estàs segur que és el moment més feliç i ple de les nostres vides com per obrir-lo? No tindrem algun moment millor al futur?

Lluís (dubtant).- Sí... Bueno...

Vicky.- És una decisió.... important. És EL vi.

Lluís.- Tants anys esperant EL moment escollit... Potser EL moment més feliç i ple de les nostres vides encara no ha arribat, però avui era EL dia. O més ben dit; LA nit, però clar, LA nit no quadra amb el rotllo d’EL. Tot i que no sé si.../

Vicky.- Va!

Lluís.- Quanta pressa té LA senyora.

Vicky.- Prou d’EL i LA. No té cap sentit. Si allarguem tant LA decisió i EL moment.../

Lluís.- Tens raó. Bevem el vi.

En Lluís agafa l’obridor fent-se el graciós, intentant fer un show, un gran moment. La Vicky comença a posar-se nerviosa.

Lluís.- I per després... Tambors de suspens... (*fa soroll de percussió*) tinc una sorpresa preparada!

Vicky.- Espera!

Lluís.- Què?!

Vicky.- Si tens una sorpresa per després... és millor... Millor que no.

Lluís.- Què vols dir?

Vicky.- Que el podem deixar per un altre moment.

Lluís.- Quin millor moment?

I ara què farem? De Daniel J. Meyer

Vicky.- Potser aquest no és EL gran moment. Qualsevol vi serà pitjor que aquest i tens una sorpresa preparada per després.

Lluís.- En comprarem un altre millor que aquest.

Vicky.- No n'hi ha.

Lluís.- Però.../

Vicky.- Mirem què més hi ha a la cuina.

Lluís.- Però.../

Vicky (cridant).- Prou!

Silenci tens.

Lluís (A la vegada).- En vaig comprar més. Ja m'imaginava que...

Vicky (A la vegada).- Deixem aquest per a un moment més...

Lluís.- ... que diries exactament això. Sempre que l'anem a obrir, te'n penedeixes en l'últim moment. No ho entenc. Li dones tanta importància a tantes tonteries que... I sempre acabem fent el que tu vols, quan tu ho vols.

El Lluís llença l'obridor amb ràbia.

Vicky.- El dia que no tinguis cap sorpresa per després, o que no puguis parlar, o que jo em cagui a sobre i no sapiguem què dir, o jo dissimular-ho o tu amagar-ho davant de la resta de gent que estigui olorant la meva merda en públic, aquell dia aprofita, obre'l i me'l fas beure per l'oïda o pel cul, sí? Mentrestant, haurem de decidir conjuntament el què, el quan i el com. I trobarem millors moments junts, segur.

Silenci.

Lluís.- Eh! Tranquil·la. No és tan terrible ser un jubilat. Hi ha un munt de coses que pots fer.

El Lluís s'apropa per fer-li una carícia. La Vicky intenta dissimular que està afectada. Respira profundament.

Lluís.- Sembles una adolescent amb aquests *prontos*. Uh, a mi que sempre m'han agradat les madures, i ara tornes a ser una joveneta. Quina edat tens?

La Vickyriu.

Vicky.- Idiota. Va! Ja que parlaves de coses a fer, he estat pensant aquests darrers dies i he fet un llistat de coses inútils, pendants, que sempre hem somiat.../

I ara què farem? De Daniel J. Meyer

Lluís.- ...has somiat.

Vicky.- ...i mai no hem fet, i farem!

Lluís (*sottovoce*).- o faràs.

Vicky.- FAREM!

Lluís (*sottovoce*).- Sempre el que tu vulguis. (*A la Vicky*) Quines coses no hem fet? (*En Lluís es posa dret i escenifica el que diu fent el burro.*) Sortir de caça pels boscos nòrdics mentre veiem l'aurora boreal juntament amb l'Associació d'esquimals racialitzats en lluita per la pau mundial? Pintar un quadre surrealista en un submarí ple de macacos? O estaves pensant en alguna cosa més esotèrica, tipus crear una secta perquè ens abdueixin recitant un *mantra* budista amb ritme electrònic psicodèlic?

Pausa.

Vicky.- Ja has acabat? Sí? Parc d'atraccions! Tot el dia pujant a muntanyes russes sense parar fins quedar-nos sense veu.

Lluís.- La meves propostes son clarament més assenyades.

Vicky.- Absurdes.

Lluís.- Realistes amb la nostra.../!

Vicky.- Avorrit!

Lluís.- Vicky, crec que vomitaríem.

Vicky.- I què?

Lluís.- I em fa por les altures.

Vicky.- I què?

Lluís.- I... això.

Vicky.- Sí. I? Potser és el moment de treure't la por, no?

Lluís.- Tampoc estem tan jo.../

Vicky.- ...vells. Estem fantàstics! Fa un moment, m'has dit que semblo una joveneta i tu has ballat *El Tiburón* exactament igual que fa 30 anys.

Lluís.- Perquè ballo exactament igual de malament que fa 30 anys.

I ara què farem? De Daniel J. Meyer

Vicky.- Això també és cert. Però et surt igual-igual.

Lluís.- Perquè llavors ja semblava un vell amb un atac d'epilèpsia.

Vicky.- Diria que "El temps no passa per a tu" .../

Lluís.- Gràcies

Vicky.- ...però aquesta frase em convertiria a mi en una vella nostàlgica automàticament.

La Vicky riu, burlant-se a la seva cara.

Lluís.- Mentida.

Vicky.- No.

Lluís.- Totalment mentida

Vicky.- Només una mica.

Lluís.- Ara m'he perdut. Seria només una mica mentida això que tu estàs més vella o que el temps no passa per a mi?

Vicky.- Vella ta mare, idiota!

Lluís.- Però t'estimo igualment.

Vicky.- Em referia a això del teu deteriorament. És una mica, potser bastant, o... del tot mentida, que estiguis igual-igual.

Lluís.- Perdona?!

La Vicky s'apropa a en Lluís de forma sexual.

Vicky.- Bé. T'han sortit unes canetas per aquí (*li toca els cabells*), les cames ja no són d'home llop sinó les d'un nadó i depilat (*li acaricia les cames*), ets una mica menys regular (*li toca l'entreuix*) i... fort (*li estreny els ous*).

Lluís.- Ep!

Vicky.- Et queixes una mica més.../

Lluís.- I què vols?

Vicky.- ... però et tires una mica menys de pets per la nit.

Lluís.- Tu, en canvi, vas en augment.

I ara què farem? De Daniel J. Meyer

Vicky (*rient*).- Desgraciat! Per sort l'alè t'ha millorat.

Lluís (*rient*).- Perdó?!

Vicky.- Vas passar una mala època fa... 18 anys.

Lluís.- I per què no m'ho vas dir?

Vicky.- Perquè no volia que em deixessis.

El Lluís no diu res.

Vicky.- Igualment ho vas fer.

Silenci.

Lluís.- Però... vam tornar.

Vicky.- Després de dos anys sense que em fessis ni cas.

Lluís.- Recriminacions?

Vicky.- Mai de la vida.

Lluís.- Tu m'ho has fet més vegades.

Vicky.- Possiblement. I qui sap que ens depara el futur? (*Pausa.*) Tornant al tema del teu alè, ha millorat *molt però que molt*. Tampoc era tan difícil amb la pudor que feies.

Lluís.- No entenc com no m'ho vas dir al seu moment, essent tan directa, tan bruta, tan... basta, tan... tosca, tan... cínica, tan.../

Vicky.- Perquè, en el fons, seguia sent el teu alè.

En Lluís li fa un petó, deixant a la Vicky penjada amb el joc sexual, i va cap a la cuina.

Lluís.- Vaig a pel vi que t'estàs posant molt cursi i.../

La Vicky se'l queda mirant.

Vicky.- Llàstima que el cul... t'ha caigut una mica!

Lluís (*des de la cuina*).- Et confons amb el del teu últim amant. El meu sempre va ser així.

Vicky.- T'ha caigut molt. Però molt-molt!

Lluís (*crident*).- I a tu els pits!

I ara què farem? De Daniel J. Meyer

La Vicky es toca els pits. En Lluís surt de la cuina amb un altre vi.

Lluís.- Però m'encanten. I m'importa tan poc...

La Vicky li fa un petó a en Lluís, l'agafa la mà i la posa sobre els seus pits.

Lluís.- Encara no! No és EL moment.

En Lluís comença a obrir l'ampolla.

Vicky.- Lluís.

Lluís.- Què?

Vicky.- Amb tant de temps... Què fas, tu?

Lluís.- El que vulgui, ja t'ho he dit.

Vicky.- Però... quines coses?

Lluís.- Llegeixo, escolto música, cuino, surto a passejar.../

Vicky.- M'estàs explicant la vida de la meva àvia.

Lluís.- I coses... meves.

La Vicky treu un paper de la seva butxaca i llegeix.

Vicky.- La llista de les “meves” coses. Vull: drogar-me i sortir a ballar nua a una terrassa; gastar molta pasta en un casino; dinar a les quatre de la tarda cada dia; sopar a la una de la matinada —mínim—, i fer vermut, sempre vermut. Comprar coses inútils.../

Lluís.- Ja ho has fet comprant tota aquesta decoració *variopinta*.

Vicky.- Estrictament útil!

Lluís.- I no has ballat nua perquè et feia vergonya ensenyar els pits fins i tot a una platja nudista buida.

Vicky.- Ara no!

La Vicky s'obre la camisa i vol posar els pits a la cara d'en Lluís.

Lluís.- Quina ironia. Prou! Encara no! No és EL moment.

Vicky (llegint).- Doncs continuo: llençar-me en paracaigudes; provar les ostres —sí, em fan fàstic, però ho haig de superar—; saber els noms dels ocells que hi ha a

I ara què farem? De Daniel J. Meyer

cada estació, i també quines són les verdures de temporada perquè estic cansada que m'estafin als restaurant dient-me que és de temporada, tot i que no penso cuinar ni m'interessa la cuina —però sí els horaris del dinar, i menjar, perquè crec que afecten el modus de vida—. També vull saber la temporada de pesca de cada peix i marisc, i de fet, ara que ho penso, podríem anar a nedar amb les tonyines aquelles.../

Lluís.- Para, para, para.

Vicky.- Què? Si tu no tens inquietuds, hauré de tenir-la jo pels dos.

Lluís.- Sí que en tinc, però... haurem de compartir-ho tot? Tot el dia? Cada dia?

Vicky.- Ara em vens amb això? Tu?

Lluís.- Que tinguem temps per gaudir junts, no voldrà dir que.../

Vicky.- Ara, això, no. Soc jo la que es col·lapsa estant tant de *rato* amb algú. Tu, no.

Lluís.- Tranquil·la.

Vicky (cridant).- Estic tranquil·la.

Lluís (cridant).- No es nota.

Vicky (cridant).- Doncs no em posis nerviosa.

Lluís (cridant).- Serè el teu gos *faldero*. És això el que vols?

Silenci.

Vicky.- No cal, Lluís. Però què vols que faci si cada cosa que dic dius que “Ja l’he feta” o que “No t’interessa”? Què farem ara? O... què faré? I tu, què fas i què faràs?

Silenci.

Vicky.- Promet-me que vindran coses noves. No vull avorrir-me quedant-me a casa esperant la mort.

Lluís.- Vicky, portem 35 anys junts i t'asseguro que, amb tu, sempre són “coses noves”. I relaxa’t, és la teva primera hora de jubilada.

Vicky.- 35 anys sense fer els càlculs amb les anades i tornades.

Lluís.- L’important és que sempre vam tornar.

Vicky.- Però sempre podíem anar-nos-en.

Lluís.- “Mai saps que ens depararà el futur” Vicky *dixit*.

I ara què farem? De Daniel J. Meyer

Pausa.

Lluís.- Però, va! Què vols fer ara?

Vicky.- Ara-ara? Agrair-te que sempre hagi estat al meu costat.

Lluís.- Això sí que és nou!

En Lluís li fa un petó a la Vicky.

Lluís.- "Per sempre", com sempre vam dir.

Vicky.- Però sense boda.../

Lluís.- En la salut i la malaltia, la prosperitat i l'adversitat...

Vicky (rient).- Calla! Si almenys em donessis un anell...

Lluís.- Sense boda, però per sempre i amb molta passió i.../

En Lluís s'apropa sensualment a la Vicky.

Vicky.- EH! Ara no! No, no és EL moment. Posa vi d'una vegada i brindem! És que... vas tard!

En Lluís serveix vi. Aixeca la copa.

Lluís.- Perquè va ser, és i SERÀ, per sempre...

Vicky.- Sempre, sempre.

Lluís.- Sempre, sempre, sempre.

Vicky.- Sempre, sempre! Tres vegades anul·la el significat.

Lluís.- Això t'ho has inventat tu.

Vicky.- Sí. I?

Lluís.- Per sempre, doncs.

La Vicky i en Lluís brinden.

Lluís.- Tenim una reserva al restaurant de sempre.../

Vicky.- Sempre, sempre.

La Vicky riu.

I ara què farem? De Daniel J. Meyer

Vicky.- Perdó!

Lluís.- Tenim una reserva al restaurant de sempre però ara crec que et semblarà un pla avorridíssim. Així doncs... què vols fer?

Vicky.- Parc d'atraccions!

Lluís.- Ara!?

Vicky.- No! Ara, no! Però volia que quedés clar perquè no se t'oblidi. Hi anirem?

Lluís.- Sí, demà!

Vicky.- I vull un gos.

Lluís.- I els pèls al sofà?

Vicky.- Ja no treballo, em puc canviar de roba vint vegades al dia. Demà!

Lluís.- Adoptar el gos, demà!?

Vicky.- És clar. Per què esperar?

Lluís.- Tan bon punt ens despertem! Uaaaa! Quina il·lusió que vulguis un gos! Gràcies!

Vicky.- I fem un vermut... Demà!

Lluís.- En quin moment del dia?! El dia no té tantes hores...

Vicky.- Abans d'anar a buscar el gos.

Lluís.- Al matí?

Vicky.- Per què no?

Lluís.- He de conduir.

Vicky.- Avorrit!

Lluís.- No!

Vicky.- Sí, va!

Lluís.- No!

Vicky.- No?!

I ara què farem? De Daniel J. Meyer

Lluís.- No ho sé.../

Vicky.- Va!

Lluís.- Vinga, sí!

Vicky.- No!

Lluís.- Com que no?

Vicky.- No! Primer el parc d'atraccions, i després el gos. Encara que abans de tot, a primera hora, fem el vermut. És que pensant-ho bé, no crec que el gos ens agafi *carinyo* si el portem com a primera cita a una muntanya russa. Tampoc sé si li agradarà l'olor d'alcohol, i tot i que més val que s'hi acostumi de seguida, crec que serà millor deixar-ho per la nit, i canviem vermut per *Bloody Mary* cap a les 7. Aleshores: parc d'atraccions, gos, i amb el gos ja a casa, *Bloody Mary* per rematar el mareig que tindrem de les muntanyes russes i com a substitut de l'Àlmax. Què et sembla?

Lluís.- Com vulguis, amor meu, demà farem el que vulguis. Però tornant al present, què fem ARA?

En Lluís s'apropa sexualment a la Vicky però ella no se n'adona.

Vicky.- No ho sé. Acabar-nos l'ampolla i.../

Lluís.- La reserva pel restaurant era per fa 10 minuts.

La Vicky treu un porro d'una butxaca.

Lluís.- Ara un porro!?

Vicky.- Cal celebrar-ho rient molt. I ens obrirà la gana. Penso menjar fins a rebentar i fins que els pits em tornin ben amunt. Podem arribar tard, no? Ja ens donaran una altra taula. Som els clients de sempre-sempre.

Lluís.- D'on l'has tret?

Vicky.- El becari. Regal de comiat.

Lluís.- No fumo des dels 70.

Vicky.- No menteixis, que l'època en què començaves amb la de l'alè d'embotit amb ratafia, venia amb *peste* de marihuana inclosa.

Lluís.- Mentida.

Vicky.- I avui una mica també. T'has vist amb...?

I ara què farem? De Daniel J. Meyer

Lluís.- NO!

Vicky.- Sense retrets. Va, anem! Ens el fumem pel camí.

Lluís (cantant).- No pares, sigue, sigue!

Vicky.- Sense cantar, si us plau.

Lluís.- Sí, Reina Victòria, el que vostè ordeni. Alguna petició més?

Vicky.- Estima'm.

Tornen a brindar. Riuen. I s'acaben el vi tot de cop.

Vicky.- Som-hi!

Lluís.- Amb vostè fins a la fi del món.

S'aixequen i se'n van cap a la porta de casa, ballant i fent-se petons.

Lluís.-

No pares, sigue, sigue, no pares, sigue, sigue
No pares, sigue, sigue, no pares, sigue, sigue

Canten o sona música.